

Chương 647: Thảm Hoạ Cổng (76) - Mục Tiêu Chung Cuối Cùng
(Số từ: 2917)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:08 PM 14/12/2023

“Ngày tôi tận mắt chứng kiến cảnh tượng kẻ Bất diệt được tạo ra.”

Bertus nói.

“Ai đó phải chịu trách nhiệm về tất cả những điều này.”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Bertus và tôi đã trò chuyện.

“Chúng ta không chỉ nói về trách nhiệm đối với Thảm Hoạ Cổng.”

“Vậy thì trách nhiệm gì?”

“Trách nhiệm về Chiến Tranh Nhân Ma nữa.”

“Vì mọi thứ bắt đầu từ Chiến Tranh Nhân Ma nên chúng ta phải chịu trách nhiệm về nó kể từ thời điểm đó.”

Đó là những gì Bertus đã nói.

Từ cuộc trò chuyện đó, có thể thấy rõ Bertus đang đề cập đến ai khi nói về trách nhiệm và chủ đề của nó.

Nếu nguyên nhân thực sự của Thảm Hoạ Công là do Chiến Tranh Nhân Ma, vậy ai là người chịu trách nhiệm cho cuộc chiến đó?

Đó sẽ là nhân loại.

Tuy nhiên, không phải toàn bộ nhân loại đều phải chịu trách nhiệm; họ đang phải trả giá.

Ai đó phải chịu trách nhiệm về mọi thứ.

Vì vậy, nhân loại, ai là nguồn gốc và khởi đầu của tất cả.

Hoàng tộc Gardias, người đã quyết định cuộc chiến đó.

Hoàng tộc phải chịu trách nhiệm, Bertus nói.

“Cậu đã bắt đầu cuộc Chiến Tranh Nhân Ma sao?”

Rõ ràng, việc xảy ra chiến tranh không phải là vấn đề do Bertus quyết định.

Và liệu cuộc chiến đó cuối cùng có xảy ra do quyết định đơn phương của Hoàng tộc Gardias không?

Mặc dù Hoàng tộc đã bắt đầu chiến tranh nhưng cuối cùng nó vẫn phải xảy ra. Nếu đây là một cuộc chiến mà không ai mong muốn thì ngay từ đầu Hoàng tộc đã không thể huy động được một lực lượng lớn như vậy.

“Cậu có nhớ tôi đã nói điều này từ lâu không?”

“Cậu nói gì?”

"Rằng mọi người đều bình đẳng dưới tôi."

Đúng vậy.

Anh ấy đã nói điều đó.

"Nhưng, tôi không ở đây vì tôi thực sự đã làm gì đó. Tôi sẽ không phủ nhận điều đó."

"..."

“Giống như cậu là Ma vương vì cậu là Archdemon, tôi có thể làm được điều đó vì tôi là con trai của Hoàng đế.”

Quả thực, Bertus nói rằng anh ấy ở trên tất cả những người khác, nhưng không phải vì anh ấy vĩ đại mà anh ấy nói rằng anh ấy ở trên tất cả mọi người.

Nó đã được kế thừa.

Dù khôn ngoan hay bất tài, quyền lực đều được trao cho Hoàng tộc.

Vấn đề không phải là đúng hay sai mà chỉ đơn giản là mọi việc diễn ra như thế nào.

"Nếu cậu sinh ra đã nắm giữ vinh quang không liên quan đến thành tích của bản thân thì cậu cũng phải chịu trách nhiệm không liên quan đến thành tích của chính mình."

"..."

“Nếu hưởng vinh quang, quyền lực mà lại cho rằng trách nhiệm không phải của mình thì đó chẳng phải là một hành động khá nực cười và đáng hổ thẹn sao?”

Nếu một người phủ nhận trách nhiệm, thì ngay từ đầu họ đã không được thừa hưởng quyền lực và vinh quang, vì cả hai đều không bắt nguồn từ chính họ.

"Bây giờ là lúc phải chịu trách nhiệm. Sau cùng, tôi không thể nói rằng mình không có vai trò gì trong tất cả những chuyện này."

Được đối xử như một tồn tại cao quý ngay từ khi sinh ra không phải do sự vĩ đại của một người mà vì nó được kế thừa.

Vì vậy, người ta phải chịu trách nhiệm về mọi chuyện xảy ra do Chiến Tranh Nhân Ma không liên quan.

Đã kế thừa quyền lực thì cũng phải kế thừa trách nhiệm.

Trước vẻ mặt trịnh trọng của Bertus, tôi không tìm được lời nào để nói.

Nếu bạn được hưởng vinh quang không liên quan đến thành tích của bản thân thì bạn phải chịu trách nhiệm.

Chẳng phải câu chuyện này không chỉ áp dụng cho Bertus mà còn cho cả tôi nữa sao?

Mọi thứ tôi đã tận hưởng vì tôi đã tạo ra thế giới này.

Vậy thì, chẳng phải trách nhiệm về mọi chuyện xảy ra trên thế giới này là của tôi chứ không phải của Bertus sao?

Cuối cùng, dù có nói bao nhiêu đi nữa thì Bertus vẫn là nạn nhân do hành động của tôi.

Việc tôi là thủ phạm của tất cả những chuyện này vẫn không thay đổi.

“Không cần phải làm ra vẻ mặt đáng tiếc như vậy.”

Tôi tự hỏi mình đã thể hiện kiểu biểu cảm gì.

Tuy nhiên, Bertus đã nói như vậy.

“Buông bỏ thế giới hay nuốt chửng thế giới khó hơn? Phải so sánh mới biết được?”

Những gì Bertus phải làm thật khó khăn.

Vậy thì việc tôi phải làm có dễ dàng không?

“Nghe có vẻ nực cười, nhưng cũng như tôi chịu trách nhiệm của mình, cậu cũng sẽ phải chịu trách nhiệm của chính cậu.”

Đúng.

Đúng vậy.

—Buông bỏ thế giới.

—Nuốt chửng thế giới.

Cả hai đều là những nhiệm vụ khó khăn, nhưng nhiệm vụ sau còn khó hơn.

Có cách để Bertus chịu trách nhiệm và có cách để tôi chịu trách nhiệm.

Bertus không cho tôi cả thế giới.

Anh ấy đang truyền lại thế giới cho tôi.

Nếu tôi có thể giải quyết được hậu quả của bạo lực do Hoàng đế gây ra, thế giới sẽ trở thành của tôi và tôi có thể sống sót.

Nhưng nếu tôi thất bại, ngay cả khi thế giới không diệt vong, mọi thứ tôi có và bản thân tôi cũng sẽ bị hủy diệt.

"Tôi nghĩ cậu nên tức giận."

Bertus cười khúc khích, dường như không thể hiểu tại sao tôi lại có biểu cảm kỳ lạ như vậy.

"Thật kỳ lạ."

Sau đó, Bertus cười lớn.

Anh cười như thể không nhận được cười.

Tôi không thể cười trước mặt Bertus.

◆ ◆ ◆ ◆

*Grrrrrrrrrr!

Trở lại chiến trường một lần nữa.

Tôi vung kiếm giữa địa ngục, nơi lửa, băng và sét sôi sục.

Tôi không sử dụng Tiamata hay Alsbringer.

-Kyaaaaaaak

Tôi làm bốc hơi một con quái vật dạng lỏng lao tới tôi chỉ trong nháy mắt, cùng với ngọn lửa.

—Ngọn Lửa của Tuesday.

Nhiều người trộn lẫn trên chiến trường.

Vì thế họ không biết rằng mọi việc xảy ra đều bắt nguồn từ tôi.

Tôi nhặt một ngọn giáo gãy, không rõ chủ nhân của nó và lao về phía kẻ thù.

*Kwajik!

Ngọn giáo xuyên qua đầu một con quái vật khổng lồ đang giẫm nát binh lính trên chiến trường một cách chính xác.

-Krooooo

Nhưng nó không ngã gục.

Đã vô số lần những gì có vẻ là đầu của những con quái vật có hình dạng khác nhau lại không phải là điểm yếu của chúng.

Mặc dù không bằng Ellen.

Tôi đã giết vô số quái vật.

Tôi lao về phía con quái vật vẫn đứng yên và đồng thời dùng nắm đấm tấn công nó.

*Ppoong!

Âm thanh đó không phải từ nắm tay của tôi.

Nói đúng ra, đó là âm thanh của sóng xung kích ma thuật mà tôi kích nổ ngay khi nắm đấm của tôi tiếp xúc.

Khi một nửa cơ thể của con quái vật bay đi ngay lập tức, tôi đi ngang qua những người lính đang ngơ ngác nhìn tôi.

Có một lợi ích cho sự xuất hiện của kẻ Bất diệt.

Nếu tôi đội một chiếc mũ có tấm che mặt, tôi sẽ đại khái được coi là một trong những kẻ Bất diệt.

Ngay cả khi một người lính mà họ không quen biết tàn sát quái vật và tiến lên, họ sẽ không nghĩ Ma vương đang tham gia mà đó là một thế lực tiềm ẩn của Đế quốc.

Đó là lý do tại sao việc đội mũ sẽ tốt hơn là di chuyển với khuôn mặt biến dạng.

Những người lính trở mắt nhìn tôi nhưng không nghi ngờ tôi, và tương tự như vậy, những kẻ Bất diệt cũng không nghi ngờ tôi.

Giữa chiến trường ồn ào huyên náo.

Khi tôi quan sát quỹ đạo của Hư Không Kiếm chém quái vật và tiến về phía xa.

Tôi cũng chạy về phía Cổng dịch chuyển như một phần của chiến trường.

Không chỉ có tôi.

Trong kẻ Bất diệt còn có pháp sư.

Ánh sáng vàng kim tràn ngập chiến trường, chữa lành vết thương và ban phước lành. Trong số những hào quang đó có những phát súng do Olivia Lanze bắn.

—Và sau đó.

*Loé!

Ở phía sau chiến trường, giữa những ánh sáng bay về phía thành phố, có những tia sáng do Harriet bắn.

*Rầm rầm!

Từ tia sét trút xuống từ bầu trời, một số đã được Liana triệu hồi.

Người ta phải chịu trách nhiệm như thế nào?

Cũng như mạng sống của một mình không thể gánh chịu mọi trách nhiệm, phải có nhiều cách khác nhau để gánh chịu trách nhiệm.

Đây có phải là cách đúng đắn để chịu trách nhiệm?

Tuy nhiên, tôi không muốn chịu trách nhiệm về cái chết.

Vì vậy, phải trả giá hoặc trách nhiệm theo cách khác.

Tôi vung vũ khí của mình như thể bị ma ám.

Trước khi đến thành phố lớn tiếp theo sau Wallen, Ruboten, Lực lượng Đồng minh đã dừng lại ở khoảng cách xa.

Họ đợi cho đến khi kẻ Bất diệt xử lý xong tất cả các Công dịch chuyển ở các thành phố nhỏ hơn.

Sau khi kẻ Bất diệt hoàn thành nhiệm vụ, Lực lượng Đồng minh tiến đến Ruboten.

Trận chiến khốc liệt hơn trận ở Wallen và trận chiến diễn ra lâu hơn.

Nhưng cuối cùng, có ít thương vong hơn ở Serandia.

Biểu cảm của Lực lượng Đồng minh khi nhìn đồng tro tàn của Ruboten có phần khác so với khi họ chiếm được Serandia thành công.

Tuy đó là một chiến thắng vĩ đại với ít thương vong hơn nhưng không phải vì không khí nặng nề buồn bã.

Chỉ còn lại một người.

Giờ đây, sự kết thúc đã thực sự gần kề.

Mọi người đều biết điều này, và trên khuôn mặt họ hiện lên vẻ trang trọng hơn là niềm vui chiến thắng.

Biết rằng thời điểm mà họ hằng mong đợi và mong chờ đã không còn xa nữa, Lực lượng Đồng minh dọn sạch chiến trường trong bầu không khí trang trọng chứ không say sưa vì chiến thắng.

Việc dọn sạch chiến trường là trách nhiệm của Lực lượng Đồng minh.

Họ quay trở lại Lazak.

Liana nhún vai khi nhìn tôi.

"Nhưng, chúng ta có thực sự phải chiến đấu với chính mình không?"

"Có còn hơn không."

"Ừm... Anh không sai."

Trước lời nói của tôi, Liana gật đầu với vẻ mặt u ám.

Anh muốn chiến đấu trực tiếp hơn là chỉ quan sát chiến trường từ xa. Anh có thể cải trang thành một trong những người lính đồng minh bằng cách sử dụng chiếc nhẫn Dreadfiend, nhưng anh đã không tham gia vào trận chiến vì có một người lính vô danh nhưng rất mạnh mẽ sẽ là điều kỳ lạ.

Tuy nhiên, sau sự xuất hiện của kẻ Bất diệt, việc liên minh có thêm một đồng minh vô danh nhưng vô cùng mạnh mẽ đã không còn là điều xa lạ nữa.

Vì vậy, anh đã lên kế hoạch tham gia chiến trường với một chiếc mũ đơn giản. Anh chỉ cần tránh dùng Tiamata và Alsbringer bắt mắt.

Nhưng khi anh định đi một mình, Harriet nghe vậy cũng quyết định tham gia.

Kết quả là không chỉ Olivia mà cả Liana cũng tham gia.

Trên chiến trường, họ có thể chiến đấu với khuôn mặt được che giấu bởi mũ hoặc áo choàng, và ngay cả các Thánh Hiệp Sĩ cũng là của họ, vì vậy người như Olivia sẽ dễ dàng hoạt động hơn.

Hơn nữa, Eleris và Lucynil cũng tham gia trận chiến.

Mặc dù nó có thể không phải là một con số đáng kể nhưng vẫn tốt hơn là không có gì.

Không có hại gì trong việc tiêu diệt quái vật nhanh hơn.

Họ không biết việc ẩn danh tham gia vào một trận chiến mà họ nhất định phải thắng có ý nghĩa hay không.

Đó là một trận chiến thắng lợi nhưng cuối cùng vẫn có người chết.

Một số bị thương, và một số đã chết.

Không phải tôi là người giết nhiều quái vật nhất trong trận chiến hôm nay mà là Liana và Harriet.

Harriet đứng im lặng trên bãi đất trống phía trước Lâu đài Lazak khi màn đêm buông xuống, nhìn chăm chăm xuống thung lũng bên dưới với vẻ mặt nghiêm nghị.

Chắc hẳn cô ấy đã có rất nhiều suy nghĩ trong đầu.

*Eek! Eek...! Eek!

Trong khi đó, Olivia ngồi trên một mỏm đá phía trước lâu đài, cầu nhàu khi cố gắng cởi bỏ bộ áo giáp dính đầy máu quái vật của mình.

“Hừ, khó chịu quá!”

*Kang!

Olivia vừa chửi rủa vừa ném bộ giáp của mình xuống đất.

Nó giống như cô ấy xé nó ra hơn là chỉ gỡ bỏ nó.

“Anh có thể tin rằng đôi khi em thấy cô ấy dễ thương nhỉ? Em có điên không vậy trời”

Liana cười nhẹ khi xem những trò hề của Olivia.

Chà, gọi như vậy là dễ thương thì có lẽ hơi quá.

Từ xa, Olivia nheo mắt nhìn tôi.

“Reinhardt! Đừng nhìn chăm chăm nữa và giúp em đi, đồ ngốc! Em thậm chí còn không thể tự mình đeo cái này vào được!”

"Được rồi."

Tôi đến gần Olivia đang càu nhàu và cởi nút thắt trên bộ áo giáp của cô ấy.

"Tại sao em lại mặc áo giáp nguyên tấm thay vì một tấm giáp ngực đơn giản như anh?"

"Rowan, Chỉ huy Thánh Hiệp Sĩ, cứ nài nỉ em đeo nó nên em đã làm theo."

Chắc hẳn cô đã tìm đến Chỉ huy Rowan ngay trước khi trận chiến bắt đầu.

“Đó là bộ giáp được phù phép nên nó có một số tác dụng. Anh có nghĩ rằng các Thánh Hiệp Sĩ sẽ mặc thứ như thế này nếu họ là những kẻ ngốc không?”

Olivia giải thích rằng bộ giáp được ban Thần lực sẽ tăng cường khả năng thể chất và đôi khi cả sức mạnh ma thuật. Vì cô đã cải trang thành một Thánh Hiệp Sĩ, giống như cách tôi cải trang thành một người lính, nên cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc mặc áo giáp.

Mái tóc bạch kim của cô rối tung đủ kiểu, khiến cô trông khá ma quái.

Đó là hậu quả tất yếu của việc cận chiến.

Mặc dù Liana và Harriet có vẻ hơi kiệt sức nhưng trông họ vẫn rạng rỡ.

Cuối cùng, Olivia chỉ còn mặc đồ lót sau khi cởi bỏ toàn bộ áo giáp.

Vì phải mặc áo giáp nên quần áo bên trong của cô rất nhẹ và đơn giản.

"..."

"..."

Ờ.

Chà.

Ồm...

"Nếu muốn nhìn thì hãy nhìn cho đằng hoàng hoặc là không. Trông như thế sẽ khiến mọi chuyện trở nên khiếm nhã hơn đây."

Olivia trừng mắt nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

"À, anh không... ý anh là, anh có nhìn, nhưng không phải thế...!"

"Và bây giờ em đang có mùi máu. Đừng đến gần hơn nữa."

"Nhưng em đã yêu cầu anh giúp em cởi áo giáp mà!"

Cô ấy bảo tôi đến gần hơn rồi bỏ đi! Có chuyện gì với cô ấy vậy?

"Đó là lúc trước, đây là bây giờ."

Nhưng thực sự, Olivia có mùi máu, đúng như cô ấy nói.

Cô ghen tị liếc nhìn Harriet, người vẫn đang nhìn xuống thung lũng từ xa, trước khi đứng dậy.

"Nếu em được tái sinh, em sẽ học ma thuật... Khó chịu quá... Chết tiệt..."

Để lại bộ giáp vương vãi khắp nơi, Olivia tập tễnh quay lại lâu đài.

Ngay khi cô biến mất vào bên trong, Charlotte xuất hiện.

“Em nghe nói trận chiến đã kết thúc tốt đẹp.”

Mặc dù khả năng chiến đấu của nhóm chúng tôi khá ấn tượng nhưng vai trò của Charlotte lại không phải trên chiến trường. Cô đang mặc bộ váy khiêm tốn nhất của mình.

"Chà... May mắn thay."

Chúng tôi đã tham gia vào trận chiến, nhưng cuối cùng, Titan và kẻ Bất diệt mới là những người đóng vai trò lớn nhất.

Charlotte khoanh tay và hít một hơi thật sâu.

"Bây giờ... chỉ còn lại Diane."

"Đúng vậy."

Nghe những lời đó, tôi không khỏi cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra trên tay.

Bây giờ, sự kết thúc thực sự đã ở trước mắt.

Những kẻ Bất diệt đã lo liệu tất cả các địa điểm khác.

—Vương đô của Riselen, Diane.

Đây thực sự là lần cuối cùng.

Chỉ còn lại cuộc tấn công cuối cùng.

Mọi người không khỏi trở nên nghiêm túc.

<Trans Note>

Tsundere kìaaa

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

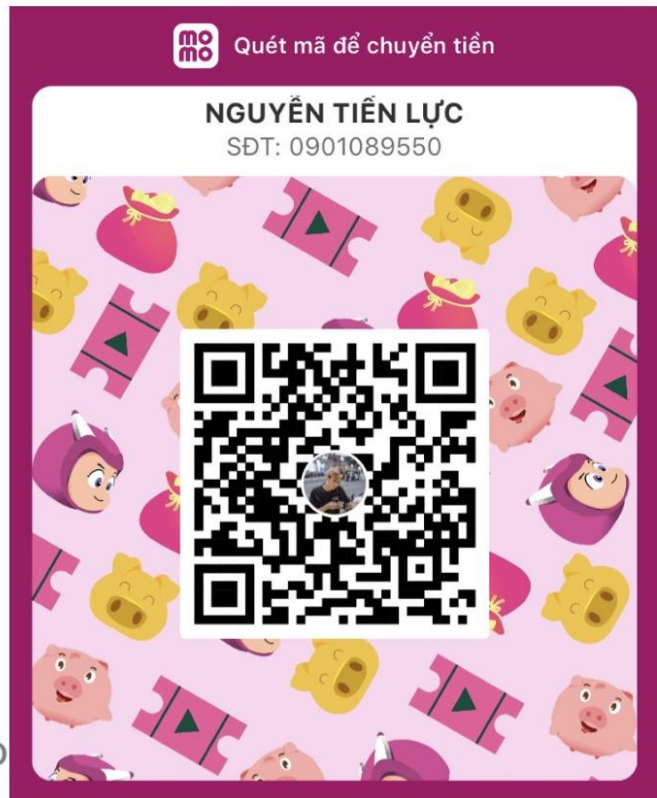
THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Thanks For Reading